

бират децата. Изкарват бебето навън с музика и го връщат при майка му” (ж., р. 1933 г.).

Важен момент за магическото очистване и приобщаване на детето към общността е *кръщенето*. При всички то се отчита като начин за предпазване от болести и от смърт на новороденото. Кръстеното дете е по-здраво, не хваща уроки.

Циганите също вярват в силата на ритуала и кръщават децата си от край време. „Циганите в махалата (на Разград – б.а.) бяха гостоприемни... Донесоха едно мъничко бебе, за да му се порадваме и щом обещах да му стана кръстник на следващия ден, се появи младата майка и ми целуна ръка с уважение. За моя изненада тя бе облечена в шалвари... На следващия ден трябваше да изпълним обещанието си и да помогнем на мюсюлманското момче да се сдобие с очакваните според суеверията предимства на християнското кръщение... Циганите се забавляваха, защото не знаех как да нося бебето; с мъка се опитвах да ми покажат, особено една възрастна жена, която явно бе церемониалмайсторката. Тя сама ни придружи с Тури до църквата.... По необходимост се съгласих и дадох на възрастната жена шест франка. Явно се измъкнах евтино, ако се съди по онова, което щях да видя по-късно в Русчук (дн. Русе – б.а.).

.... В Русчук... Имаше късмет, защото същата сутрин бяха кръщавали бебе и естествено бяхме поканени на празненството... на това циганско кръщение след кратката си поява в църквата, главният герой бе дал начало на празненството и то можеше да продължи без него. Така и не видяхме детето; дори и не разбрахме дали е момиче или момче, но пък се наслаждавах до насита на кръщелното му тържество.... настаняха ни на почетните места до кръстника, който бе нещо като церемониалмайстор. Това бе самият Милано Николов – шерибашията или по-скоро царят („тагар”) на циганите от Русчук, както той предпочиташе да го наричат.

Милано се оказа доста по-внушителен мъж... Макар и не висок, той бе як; облечен бе в обикновени западни дрехи, а кожата му бе така набраздена от едра шарка, че сигурно видът му щеше да е отблъскващ, ако не бе циганският плам в очите му... Той бе господар на тържеството... Водеше веселбата от началото до край – без и за миг да губи връзка с присъстващите” (Макфий 2007: 123, 127-128, 135-136).

И днес кардарашите канят за кръстник авторитетен член на фамилията – роднина от мъжката страна. Поканата за кръстничество почти никога не се отхвърля - това е оказана чест.

В софийския квартал „Факултета”: ”Преди години имаше такива оби-